

Presale: 2-3/03/1996

issue: 4/03/1996

— flyer N° 2/96 —

© bpost

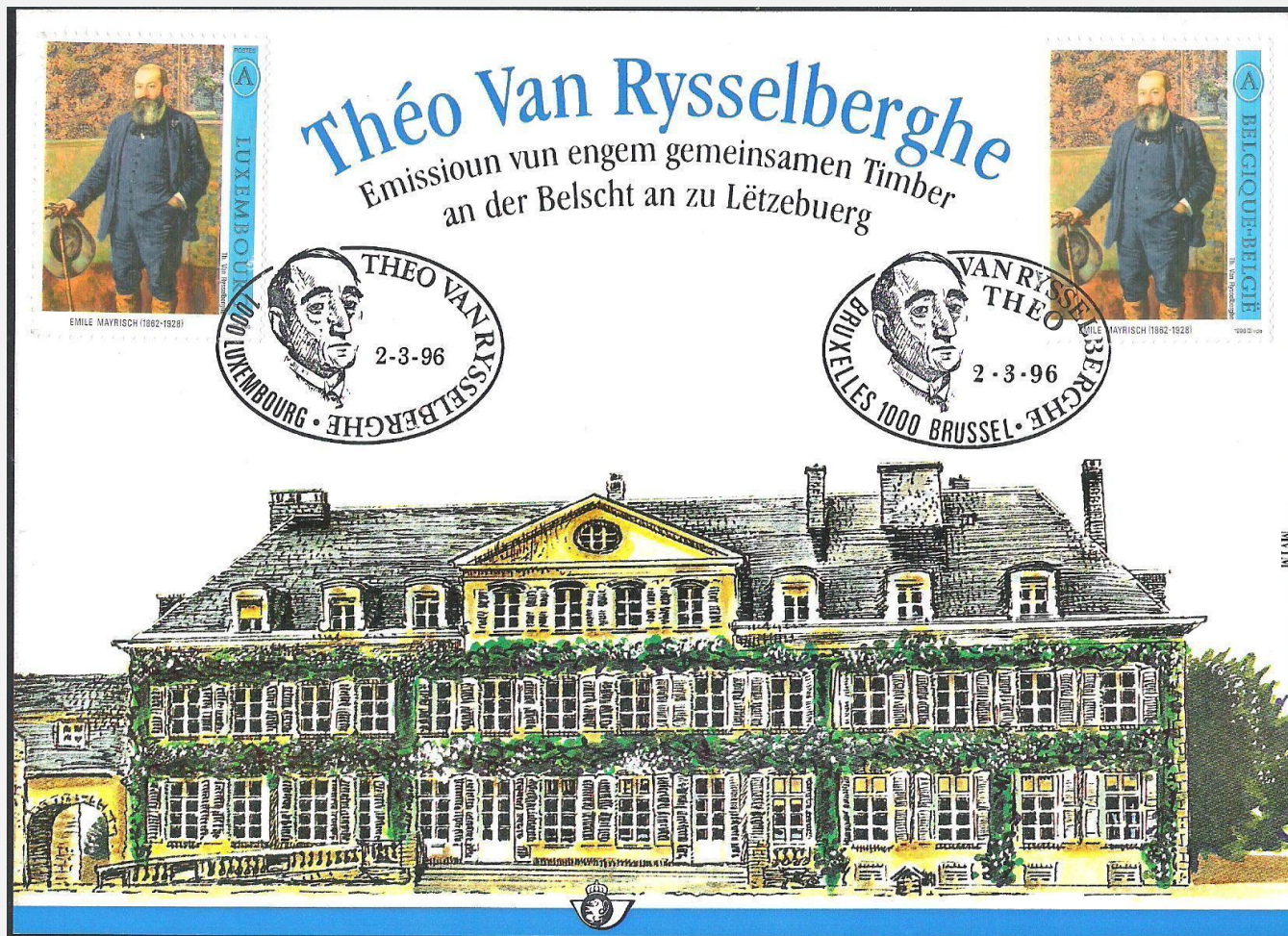
Press. procedure: heliography

Format: — stamp: 38.15 x 48.75mm;
— memorial card: 210 x 148mm

Perforation: 11½

Paper: PF-P5

First stamp where a value indicated by the letter "A": that is similar to the rate for a standard letter for inlands post. This stamp will remain valid indefinitely.
Value on issue date: 16BEF

© bpost

COLPACH, MAYRISCH & VAN RYSSSELBERGHE

Le château de Colpach se trouve près d'un ruisseau d'une région marécageuse du Grand-Duché de Luxembourg. Le don de Colpach apparaît pour la première fois dans un acte de donation de 1222. Le château initial doit avoir été construit peu après et il couvrait probablement une grosse tour rectangulaire, habitée par le seigneur, et de petites maisons en-imbrications destinées aux domestiques. Au fil des siècles suivants, il fut régulièrement transformé, agrandi, et finalement, probablement au milieu du XVIIIe siècle, démoli et remplacé par une habitation plus vaste. En 1875, une nouvelle aile fut ajoutée à la bâtisse. Cette dernière fut cependant démolie par Emile Mayrisch - qui avait acquis le domaine en 1917 - pour faire place à un autre édifice plus important. L'industriel Mayrisch (1862-1928) yosa un rite déterminant dans l'histoire de la sidérurgie luxembourgeoise: il se trouve notamment à la base du complexe ARBED, fusion de la sidérurgie luxembourgeoise. Le couple Mayrisch ne se limita cependant pas à des activités économiques. Il noua également de nombreuses relations internationales politiques et artistiques, notamment avec l'artiste belge Théo van Rysselberghe (1862-1926). Ce portrait post-impressionniste, réalisé en 1912, le peintre d'Emile Mayrisch, thème choisi par les postes belges et luxembourgeoises pour leur émission commune. Ce portrait est actuellement conservé au Musée National d'Histoire et d'Art de Luxembourg. Le couple conserva également à Colpach la première collection luxembourgeoise d'art moderne: la collection comporte des œuvres de Rodin, Bonnard, Matisse, Théo van Rysselberghe. En 1946, Madame Mayrisch fit don du château à la Croix-Rouge luxembourgeoise qui, en 1948, en fit un lieu de convalescence.

Het kasteel van Colpach bevindt zich op een moerasrijke plek, aan een beek in het Groothertogdom Luxemburg. Het plaatsje Colpach wordt voor het eerst genoemd in een schenkingsakte van 1222. Het oorspronkelijke kasteel moet kort daarna gebouwd zijn en bestond waarschijnlijk uit een toren, rechthoekige toren voor de heer en kleine huizen rondom voor het dienstpersoneel. In de eeuwen die volgden wordt het regelmatig verbouwd, uitgebreid en ten slotte, vermoedelijk in het midden van de achttiende eeuw, gesloopt en vervangen door een ruime woonruimte. In 1875 wordt er een nieuwe vleugel aan toegevoegd die door Emile Mayrisch, die het domein in 1917 verworft, echter werd afgebroken om plaats te maken voor een ander, groter bouwwerk. De industriële Mayrisch (1862-1928) speelt een beslissende rol in de geschiedenis van de Luxemburgse staalindustrie. Hij ligt onder andere aan de basis van ARBED, de fusie van de Luxemburgse siderurgie. Het echtpaar Mayrisch beperkte zich echter niet tot economische activiteiten, het legt ook vele internationale politieke en artistieke contacten, onder meer met de Belgische kunstenaar Théo van Rysselberghe (1862-1926). Deze postimpressionistische schildert in 1912 het portret van Emile Mayrisch, dat de Belgische en Luxemburgse posten als thema kozen voor hun gemeenschappelijke uitgave. Het portret, wereldwijd verspreid in het Musée National d'Histoire et d'Art de Luxembourg bewaard. Op Colpach ligt het echtpaar ook de eerste Luxemburgse collectie moderne kunst aan. De verzameling bestaat uit werk van Rodin, Bonnard, Matisse, Théo van Rysselberghe. In 1946 vermaakt Madame Mayrisch het kasteel aan het Luxemburgse Rode Kruis, dat er in 1948 een herstellingsoord opent.

Presale: 23-24-25/04/1997

issue: 26/04/1997

— flyer N° 11/97 —

© bpost

Press. procedure: heliography

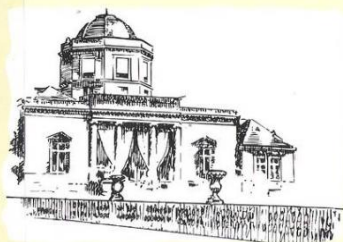
Format: — stamp: 40.20 x 27.66mm;
 — memorial card: 210 x 148mm

Perforation: 11½

Paper: PF-P5

© bpost

Koningin Paola werd op 11 september 1937 als Prinses Ruffo di Calabria in de Italiaanse stad Forte Dei Marmi, nabij Rome, geboren. Vanaf haar vijfde levensjaar woonde ze met haar ouders, Prins Fulco di Calabria en Gravin Louisa Gazelli, in Rome. Ze bracht er haar jeugd door en volgde er Grieks-Latijnse humaniora.

De Engelenburch (Castel Sant'Angelo), de achtergrond van de Italiaanse postzegel, verwijst naar deze jeugdjaren. Het imposante bouwwerk belichaamt een belangrijk deel van de geschiedenis van de Eeuwige Stad. Het deed dienst als grafmonument voor de Romeinse keizers, als pauselijk fort en als gevangenis.

Vandaag is het een museum.

Te Rome leerde Koningin Paola in 1958 ook Koning Albert kennen. Ze trouwden op 2 juli 1959 in Brussel en vestigden zich in de Belvédère in het Domein van Laken. Dit grote achttiende-eeuwse huis, gebouwd in de vorm van een Romeinse villa, vormt het decor van de Belgische postzegel. Tijdens de bijna veertig jaren dat het paar er verbleef, ontstond een sterke band met het gebouw en de omgeving. Hun kinderen, de Prinses Philippe en Laurent en Prinses Astrid, groeiden er op en vandaag ontvangen ze er hun kleinkinderen.

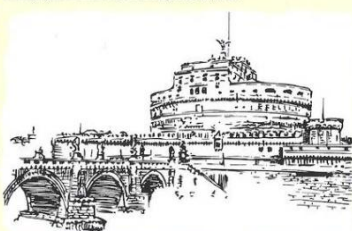
De Koningin besteedt grote aandacht aan de inrichting van de woning en ze houdt zich persoonlijk bezig met de aanleg van de tuin.

La Reine Paola est née le 11 septembre 1937 dans la ville italienne de Forte Dei Marmi, à proximité de Rome. Alors Princesse Ruffo di Calabria, elle vécut dès l'âge de cinq ans à Rome en compagnie de ses parents, le Prince Fulco di Calabria et la Comtesse Louisa Gazelli. Elle y passa sa jeunesse et y fit ses humanités gréco-latines.

Le château Saint-Ange (Castel Sant'Angelo), à l'arrière-plan du timbre italien, évoque ces années de jeunesse. Ce bâtiment imposant incarne une partie importante de l'histoire de la Ville Éternelle. Il fit office de monument funéraire des empereurs romains, de fort pontifical et de prison. Aujourd'hui, il est aménagé en musée.

À Rome, la Reine Paola fit également la connaissance du Roi Albert en 1958. Elle l'épousa le 2 juillet 1959 à Bruxelles et le couple alla s'établir au Belvédère, dans le Domaine de Laken. Cette grande bâtisse du XVIIIe siècle, érigée sous forme de villa romaine, constitue le décor du timbre belge. Le couple royal témoigne d'un attachement profond à ce domaine où il demoura pendant près de quarante ans. Leurs enfants, les Princes Philippe et Laurent et la Princesse Astrid y ont grandi et, aujourd'hui, le Roi et la Reine y reçoivent leurs petits-enfants.

La Reine consacre beaucoup d'attention à l'aménagement de l'habitation et elle s'occupe personnellement de l'aménagement du jardin.

Presale: 17-18-19/04/1998

issue: 20/04/1998

— flyer N° 9/98 —

© bpost

Press. procedure: heliography

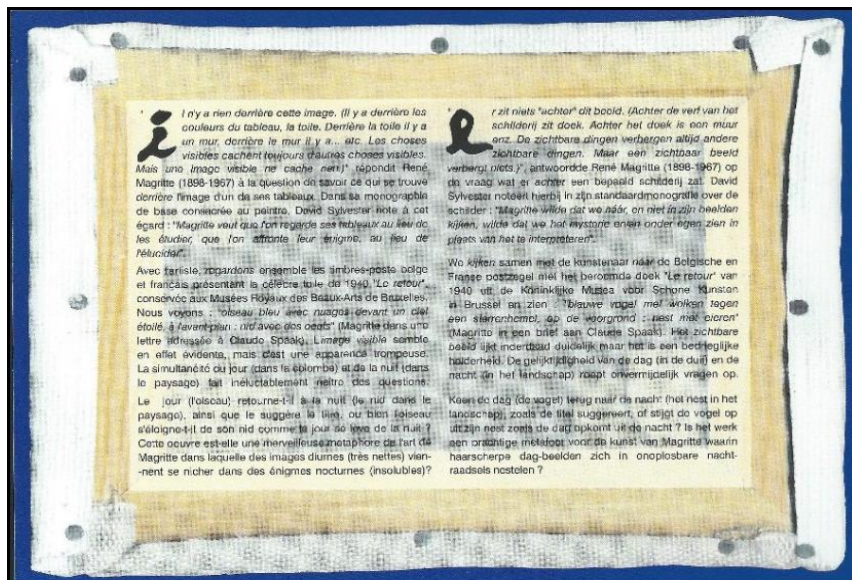
Format: — stamp: 48.75 x 38.15mm;
— memorial card: 210 x 148mm

Perforation: 11½

Paper: PF-P5

© bpost

Presale: 26-27/09/1998

issue: 28/09/1998

— flyer N° 17/98 —

© bpost

Press. procedure: heliography

Format: — stamp: 40.20 x 27.66mm;
— memorial card: 210 x 148mm

Perforation: 11½

Paper: PF-P5

© bpost

Lorsque, le 10 novembre 1962, la représentation belge à Varsovie s'installe dans le palais Mniszech, celui-ci possédait déjà plus de trois siècles d'histoire plus que mouvementée.

Son historique commence en 1624 lorsque le favori du roi, Sigismond Kazanowski, fit construire une maison de maître. Malheureusement, après la conquête de Varsovie par Charles-Gustave de Suède, en 1655, il ne subsistait plus du bâtiment que des débris.

La famille Mniszech rachète les ruines en 1714 et restaure le bâtiment qui va acquies sa renommée et son prestige.

Différents membres de la famille Mniszech vont alors jouer un rôle important dans la vie publique de la Pologne. Leur palais sera, dès ce moment, au premier plan et deviendra le décor d'importants événements politiques, sociaux et culturels. Tout au cours des ans, les dégradations, les reconstructions et les changements de propriétaires ne modifieront en rien cette situation. Cette bâtisse deviendra la propriété en 1829 du 'Cercle des commerçants' qui lui donnera sa forme néo-classique. Ce Cercle qui fonctionne comme un club devient un des centres de la culture polonaise. Il restera le seul institut officiel en Pologne jusqu'au vingtième siècle et sera également le point de rencontre des patriotes polonais.

Devenu un hôpital à la fin de la seconde guerre mondiale et servant de couverture à la résistance, il sera incendié par les allemands. Il ne restera de ses cendres que le jour où le gouvernement belge décidera de le reconstruire afin d'y installer sa mission diplomatique.

Wanneer de Belgische vertegenwoordiging in Warschau op 10 november 1962 de sleutels van de ambassade ontvangt, heeft haar nieuwe onderkomen, het Mniszech-paleis, al een turbulente levensloop van meer dan drie eeuwen achter de rug.

Een geschiedenis die begint met het herenhuis dat Sigismond Kazanowski, gunsteling van de koning, in 1624 laat bouwen. Maar na de verovering van Warschau door Karel-Gustaaf van Zweden in 1655 rest er weinig van de woning.

In 1714 verwerft en restaureert de familie Mniszech de ruïne en het gebouw krijgt zijn naam en zijn grote uitstraling.

Verscheidende Mniszechs spelen een vooraanstaande rol in het Poolse publieke leven. Hun paleis wordt het decor van belangrijke politieke, sociale en culturele gebeurtenissen.

Dit blijft zo wanneer het in de loop van de jaren wordt beschadigd, heropgebouwd en in andere handen overgaat. Vooral onder de 'Commerçantclub', die het complex in 1829 koopt en het zijn huidige neo-klassieke vorm geeft, wordt het een centrum van de Poolse cultuur.

De Club is tot in de twintigste eeuw in feite het enige officiële Poolse instituut en het Mniszech-paleis het trefpunt van de Poolse patriotten.

Aan het einde van de Tweede Wereldoorlog, waarin het gebouw als hospitaal en als dekmantel voor het verzet dienst doet, wordt het door de Duitse troepen in brand gestoken.

Vijftien jaar lang biedt het een troosteloos uitzicht. Tot de Belgische regering beslist het paleis in al zijn glorie te laten reconstrueren voor haar diplomatieke missie.

